

v podání učiněného. Resignace Dra K. na osobní přídavek nestala se tedy právně účinnou teprve tím, že na jeho podání ddtto 16. prosince 1919, obsahující prohlášení o resignaci, bylo vytištěno úřední presentatum, nýbrž již tím, že resignace stala se úřadu známou. Že však žalovaný úřad zvěděl o ní nejpozději již v měsíci lednu 1920, patrně z toho, že podle správních spisů již v tomto měsíci vydán byl kompetentním orgánem ústní rozkaz, aby důsledkem oné resignace výplata osobního přídavku Dra K. koncem měsíce ledna 1920 byla zastavena. Z toho patrně, že žalovaný úřad nejpozději již v lednu 1920 vzdání se Dra K. vzal na vědomí; o platnosti aktu tohoto vzhledem k tomu, co právě řečeno o významu presentata, nemůže býti pochybnosti. Tím stala se však resignace účinnou, a právo Dra K. na osobní přídavek, jehož se vzdal, tím tedy zaniklo. —

Ježto tedy právo Dra K. na osobní přídavek vzdáním zaniklo již v měsíci lednu 1920, neměl jmenovaný už ani nároku na lhůtu splatnou k 1. únoru 1920, a je tedy stížnost i v tomto bodě bezdůvodnou.

Č. 851.

Administrativní řízení: * Nesprávné poučení, že opravný prostředek je vyloučen, připojené k rozhodnutí úřadu, který dle daných zákonů není vůbec povinen poučení o dalším postupu instančním udělení, zakládá podstatnou vadu řízení (rozhodnutí), spadající pod § 6 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 990.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 442.

Věc: Jakub S. a spol. v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabránění pokoje s příslušenstvím.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím městského bytového úřadu v Brně... byl podle § 8 č. 5 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabrán stěžovateli byt, a to pokoj, kuchyně a předsíň se vším přísl., poněvadž podle konaného šetření zákonné důvody pro zabránění uvedených místností jsou v tomto případě vyplněny. K rozhodnutí připojeno jest poučení, že je konečné.

O stížnosti k němu podané uvažil nejvyšší správní soud takto:

Žalovaný úřad vydávaje zabírací rozhodnutí použil tiskopisu dřívějšího společného bytového úřadu a ponechal v jeho tištěném textu poučení, že rozhodnutí jest konečné.

Vyhláškou presidenta zemské politické správy na Moravě ze dne 27. listopadu 1920 č. 138 mor. z. z. byl společný bytový úřad v Brně zrušen a byly současně obce sloučené dosud v bytový obvod brněnský, mezi nimi i obec Velké Brno na základě § 1 zák. o zabírání bytů zmocněny, aby prováděly opatření podle tohoto zákona.

Podle § 27 zák. o zabírání bytů může proti rozhodnutím obce, která má zmocnění podle § 1, vydaným podle tohoto zákona, býti podán u obec-

náho úřadu do 8 dnů odpor, o němž rozhoduje nájemní úřad a kde není nájemního úřadu, nadřízený úřad politický s konečnou platností. V Brně, jakožto v městě s vlastním statutem, jest ve smyslu § 20 zákona ze dne 8. dubna 920 č. 275 sb. z. a n. zřízen nájemní úřad.

Naříkané rozhodnutí bylo podle obsahu svého vydáno podle zákona o zabírání bytů obcí, zmocněnou podle § 1 zákona toho. Nebyl jím tedy podle § 27 pořad instancí vyčerpán a jest poučení k naříkanému rozhodnutí připojené a opravné prostředky vylučující nesprávné. Strana, řídící se tímto nesprávným poučením, podala proti rozhodnutí na místě odporu k nájemnímu úřadu v Brně stížnost přímo k nejvyššímu správnímu soudu.

Ač citovaný zákon nemá ustanovení, aby k rozhodnutím podle něho vydaným bylo připojováno poučení o opravných právních prostředcích, a proto neobsahuje ani sankce na případ nesprávného poučení, shledal nejvyšší správní soud na základě usnesení svého plenu ze dne 2. května 1921, že připojení nesprávného poučení o opravných prostředcích jest podstatnou vadou řízení ve smyslu § 6 odst. 2 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, neboť odporuje zásadám dobrého řízení správního, když úřad nesprávným poučením uvádí stranu v omyl a tím zhoršuje procesní postavení strany.

Názoru tomu a důsledkům, jež nejvyšší správní soud z něho vyvodil, není v cestě ani ustanovení § 5 cit. zákona, podle něhož nejvyšší správní soud přezkoumává toliko rozhodnutí a opatření úřadů správních, jimiž byl pořad instancí správních vyčerpán, a podle něhož by slušelo stížnost podanou do rozhodnutí instance, jež není v daném případě stolicí poslední, odmítnouti pro nepřípustnost.

Rozhodnutí, jež podle poučení k němu připojeného nepodléhá dalšímu opravnému prostředku, jeví se vůči straně jako rozhodnutí konečné a také nejvyšší správní soud musí je stejně jako strana považovati za konečné, dokud sám nezjistí opak. Zjištěním tím však zjišťuje se zároveň, že jest tu nesrovnalost mezi vnějším zjevem a skutečnou podstatou rozhodnutí a tudíž vada obsahu rozhodnutí, která přičí se zásadám procesním.

Slušelo tudíž rozhodnutí naříkané dle ustanovení § 6, odst. 2 cit. zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 852.

Zabírání bytů: * Okolnost, že úřad schválil nájemní smlouvu mezi pronajímatelem a osobou třetí, nesproštuje úřad povinnosti, aby v 8denní lhůtě vyřídil později podanou žádost majitele bytu o schválení podpronájmu téhož bytu.

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 3750.)

Věc: Antonín T. a Dr. Emil S. proti nájemnímu úřadu v Bubenči o neschválení smlouvy podnájemní.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —